

Ето, че тия подлеци, предъ лицето на Константинополския лицемѣръ, губѣха дързость и се отказваха отъ него. Той сви юмруци въ безпаметна ярость. И като на сънъ чу отговоритѣ на останалитѣ. Всички, всички го оставяха, дори Роландино Каноса, дори Равано дела Карчери . . . Всички се присѣдиняваха къмъ умразния фламандецъ, който сѣга тържествуваше и се надсмиваше надъ простодушното му лековѣрие . . .

Ахъ, защо го бѣше пусналь да влѣзе въ крепостнитѣ стени, защо бѣ оставиль хубавото му, измамно лице на арахангелъ да излъсти тия недостойни другари. . . .

Само трима останаха докрай вѣрни на думата си: Албертино Каноса, Пиетро Бенто и Амедео Буфа.

Смазанъ, заслѣпенъ отъ злоба, графътъ заби погледъ въ земята и остана така, неподвиженъ, безмълвенъ, като каменния образъ на отчаянието.

И изведнѣжъ той чу нѣщо чудно, невѣроятно. Анри се обърна къмъ него:

Господинъ графе — каза той съ благъ и кроткъкъ гласъ — изслушайте ме малко, ако обичате. Не желая щото вие, нито който и да било други, да може съ право да каже, че азъ не си сдържамъ обещанието. Вѣрно е, че азъ обещахъ да ви даря земитѣ, които ми поискахте, при условие, че кралицата е съгласна за това. Признавамъ това условие и ще изпълня думата си, ако тя е съгласна съ васъ.

Нова вълна възторженъ шѣпотъ залѣ залата, мнозина наскочаха, размахаха шапки въ вѣодушевенъ поривъ.

Въ тоя мигъ графъ Биандрате почувствува, че ненавистята му къмъ Анри нараства стократно. Той не желаше нито благоволенията, нито милостята на фламандцитѣ. А настояваше единствено за правото на ломбардитѣ да раздѣлятъ наследството отъ Визансъ наравно съ тѣхъ.

Затова само леко кимна съ глава и остана все тѣй каменно неподвиженъ и безмълвенъ.

Ала въ учтивия гласъ на императора почна да се прецежда ядъ и укоръ:

— Бихъ желалъ, сѣщо тѣй, цѣль свѣтъ да узнае, че никога, на никой сеньоръ не е било правено подобно пред-